

LBRIS

We know
books

IOANA MIHAELA CURALEȚ *Mireasă de sacrificiu*

Copyright @Ioana Mihaela Curalet

Copyright @LITERPRESS PUBLISHING 2020

Toate drepturile rezervate, inclusiv reproducerea
de fragmente din carte.

LITERPRESS PUBLISHING

Strada Brebu, nr.3, sector 2, București

Email: Literpress@gmail.com

Magazin virtual: www.literpress.ro

Editori coordonatori:

Coman Iasmina, Drăgan Milica

Redactor corector:

Andreea Oana Duduman

Tehnoredactare:

Rodica Teiși

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CURALEȚ, IOANA MIHAELA

Mireasă de sacrificiu / Ioana Mihaela Curalet. - București

: Literpress, 2021

ISBN 978-606-95180-0-7

821.135.1

ISBN: 978-606-95180-0-7

*Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește
conform Legii dreptului de autor.*

Mireasă de sacrificiu

de Ioana Mihaela Curalet

LITERPRESS, 2021

București

CUPRINS

CAPITOLUL 1.....	7
CAPITOLUL 2.....	13
CAPITOLUL 3.....	19
CAPITOLUL 4.....	27
CAPITOLUL 5.....	36
CAPITOLUL 6.....	41
CAPITOLUL 7.....	49
CAPITOLUL 8.....	56
CAPITOLUL 9.....	65
CAPITOLUL 10.....	73
CAPITOLUL 11.....	78
CAPITOLUL 12.....	88
CAPITOLUL 13.....	95
CAPITOLUL 14.....	101
CAPITOLUL 15.....	109
CAPITOLUL 16.....	117
CAPITOLUL 17.....	123
CAPITOLUL 18.....	130
CAPITOLUL 19.....	136
CAPITOLUL 20.....	144
CAPITOLUL 21.....	151
CAPITOLUL 22.....	158

CAPITOLUL I

Veselă după plimbarea de dimineață, Joanne intră în salon zâmbind, în ciuda ploii care o prinsese pe drum. O întrista doar faptul că picăturile reci scuturau florile copacilor, dar considera că fusese destul de norocoasă să le admire până în acea zi târzie de aprilie. Pășea dansând și fredonând o melodie învățată recent de la copiii din sat. Camerista îi amintea întruna că nu mai e așa de tânără încât să țină pasul cu ea, însă o însoțea oriunde dorea fata să meargă. Își făcuse un obicei de a se plimba dimineața până la brutăria din sat, cu toate că i se reproșa că asta era treaba servitorilor, dar cunoscând-o pe Joanne, știa că nu avea rost să se opună, căci ea voia doar să le ușureze munca bătrânilor servitori, pe care îi considera parte din familie. Oricine ar fi văzut-o și-ar fi zis clar că nu e decât o țărăncuță vioaie și ar fi ignorat-o. Totuși, nu o deranja să fie văzută astfel, iar tatăl ei nu-i interzicea nimic din ce-i făcea plăcere.

Baronetul Bright coborâse să-și ia micul dejun. Îl dureau încheieturile tot mai tare la fiecare vreme rea și uneori abia se putea da jos din pat din cauza genunchiului drept, iar atunci se chinuia la fiecare pas. Abia trecuse de șaiszeci de ani, dar își făcea griji în privința fiicei sale. Pentru prima oară după cinci ani, trebuia să poarte o discuție cu Joanne în ceea ce spera că va fi spre binele ei. Fata stătea deja

în salon, ungând două briose cu unt și gem de cireșe. Una era pentru el. Se așază la masă, bându-și ceaiul în liniște, ascultându-i sporovăiala despre ultimele tablouri pictate.

— Tată, dacă nu ești ocupat în după-amiaza aceasta, mi-ar plăcea să-ți desenez portretul.

— Din nou? răsă el. Draga mea, astfel vei observa că am îmbătrânit și mai mult față de când m-ai pictat ultima oară în urmă cu vreo patru luni.

— E întotdeauna o plăcere să te pictez, tată. Simt că nu am destule portrete de-ale tale. Mi-e teamă că timpul mi te va șterge din minte, așa cum s-a întâmplat cu mama. Aș fi vrut să o desenez și pe ea, însă am reușit să-i fac doar un portret pe baza spuselor altora, dar fiecare și-o amintește diferit.

— Eu o văd de fiecare dată când mă uit la tine, răspunse bătrânul cu nostalgie. Draga mea, ce-ai zice să mergi la mătușa ta? Ca să participi la noul sezon.

Joanne se agită, ridicându-și privirea din farfurie.

— Ești bolnav? S-a întâmplat ceva? A trimis mătușa vreo scrisoare?

— Nimic serios, dar sigur te-ai gândit și tu că nu am un moștenitor, astfel că averea îi va reveni verișorului tău. Mătușa ta vrea să te ajute să îți găsești un soț potrivit. Înțelegi de ce îmi fac griji. Ai deja douăzeci și trei de ani...

— Îți pare rău că l-am refuzat pe domnul Clyne? Dacă aș fi acceptat cererea lui în căsătorie cu patru ani în urmă, aș fi putut sta aici sau măcar să te vizitez mai des, probabil.

— Eu nu regret o clipă că nu i te-am dat domnului Clyne. Omul acela era cu trei ani mai în vârstă decât mine. M-ar fi muștrat conștiința toată viața dacă te făceam nefericită.

— Nu toți putem avea parte de o poveste de dragoste frumoasă, tată. Ce ați avut tu și mama e ceva unic și uneori, recent tot mai des, vă invidiez. Însă dacă așa îți dorești, voi face precum spui. Mă tem însă pentru sănătatea ta, de aceea nu-ți pot promite că voi rămâne tot sezonul și trebuie neapărat să-mi scrii cât de des poți, altfel voi fi neliniștită.

— Draga mea, totul va fi bine. Nu sunt pe moarte și sigur voi rezista câteva săptămâni doar cu servitorii și cu vizitele prietenilor. Să îmi povestești cum ți se pare lumea bună. Vei vedea multe diferențe și oamenii nu se vor arăta prea prietenoși, ca în micul nostru sătuc, dimpotrivă... Sper să nu ai motive de îngrijorare.

Joanne tot ezita, dar nu mergea singură, ci își lua camerista, iar mătușa îi transmisese că abia așteapta să o prezinte la baluri. Fiind unele dintre puținele dăți în care îi vorbise, se simțea cumva datoră să facă o bună impresie. Își văzuse mătușa doar o singură dată, când avea vreo unsprezece ani. Se întreba dacă avea să o recunoască. Spre nefericirea cameristei, bagajul ei conținea prea puține rochii și, pentru ochii celor din Londra, știa că sunt demodate înainte de a le observa vestimentația. De ce nu putea fi și tână domniță puțin mai interesată de modă ca orice domnișoară de vârsta ei? Tatăl ei îi lăsase prea multă libertate și, cum nu aveau mulți vizitatori, nu prea avea idee dacă manierele fetei ar fi fost exemplare și nu se putea abține să nu-i dea sfaturi întruna, întâmpinate de chicoteli sau exprimări ale grijii față de părintele ei.

Fata bănuia cum e viața în Londra. Auzise destule de la o bună prietenă cu care crescuse, dar după plecarea ei, nu mai primise răspunsuri de la ea, ceea ce o îngrijorase o perioadă, până la ultima scrisoare a Isabellei, în care o anunța că se

căsătorise și avea tot timpul ocupat. Menționase mai mult despre proprietățile soțului ei decât despre orice altceva, încheind cu o urare de bine. Dacă tot mergea în Londra, voia să-i facă neapărat o vizită. Nu mai părăsise niciodată teritoriile de la Norfolk și nici nu simțise nevoia. Își ocupase timpul cu pictura, muzica, cititul, dansul, plimbările călare alături de câinele tatălui ei, dar nu suporta brodatul. Fiind o fire mai tăcută, îi plăcea mai mult să asculte și să observe decât să întrețină o discuție, acest lucru făcând-o să pară distantă sau rece pentru cei care nu o cunoșteau.

Veni și ziua plecării ei. Vremea nu se menținuse frumoasă. Drumul de țară făcea trăsura să se hurduce la fiecare denivelare sau piatră ieșită în cale. Joanne nu își putea da seama cum de putea dormi camerista pe bancheta de alături. Încercă să-și înăbușe un căscat, deloc potrivit o asemenea manifestare pentru o domnișoară, care i-ar fi atras mustrarea femeii, dacă ar fi fost trează. Atâta timp cât nu o vedea, scăpa basma curată. Se uitase pe fereastră toată călătoria. Peisajul se schimba constant cu cât se apropiau de Londra, emoționând-o și neliniștind-o totodată. Cum avea să se descurce? Orașul parcă îi răpea toată încrederea în sine. Fiica unui mic baronet necunoscut din Norfolk nu părea potrivită în acel cadru. Inima îi bătea cu putere. Ajunseră la adresa mătușii ei, dar, contrar așteptărilor, nu o primi chiar aceasta, ci majordomul, conducând-o în salon. Lady Penrose ieșise la o plimbare de seară.

— Asta nu e deloc politicos, murmură camerista când rămaseră singure. Când știi ziua în care îți sosește un musafir drag, îl întâmpini, nu pleci la o plimbare din senin, mai ales când o poți face în oricare altă zi. Au trecut atâția ani, până la urmă.

Mireasă de sacrificiu

— Așteptarea nu mă încântă nici pe mine, Olivia! răspunse Joanne pe un ton obosit. Poate e un obicei aici. Sunt foarte obosită după călătoria asta lungă. Se întunecă și...

Se auziră mai multe voci și râsete pe hol, după care unchiul și mătușa ei intrară în cameră. Joanne aproape își răsturnă scaunul în graba de a se ridica.

— Lord și lady Penrose, spuse ea zâmbind și făcând grațioasă o plecăciune, mă bucur să vă întâlnesc. Sper că sunteți bine!

Bărbatul îi răspunse politicos, dându-și mâna, dar mătușa ei îi aruncă o privire dezaprobatore din câte își putea da seama, deși îi surâse.

— Draga mea, iartă-mă că nu te-am putut întâmpina cum se cuvine, dar era o piesă de teatru pe care țineam neapărat să o revăd. Te voi duce și pe tine ca să vezi că merită într-adevăr. O să te rog să mă scuzi încă o dată. E târziu și sunt foarte obosită. Cred că și tu la fel. Servitorii ți-au pregătit deja camera. Dacă ai nevoie de ceva, sună și va veni imediat un servitor.

Joanne nu se așteptase să fie astfel revederea cu mătușa ei, de fapt, și-o imaginase complet diferită, una plină de bucurie. Întâlnirea aceea îi lăsase cumva un gust amar. Se duse în camera special pregătită pentru șederea ei acolo, iar camerista încercă s-o ajute să se schimbe în cămașa de noapte, deși fata refuza s-o lase, considerând că dacă are două mâini, se poate descurca și singură.

— E treaba mea să vă ajut, nu mă lăsați fără slujba care-mi place. V-au tratat cu lipsă de respect, domnișoară! zise Olivia cu năduf, căutând un șal prin cufărul pus în mijlocul încăperii. Nu v-au servit nici măcar cina.

— Nu-i nimic. Nu mi-e foame oricum. Au fost ocupați

cu niște treburi importante... Sigur va fi altfel mâine.

— Ați văzut cum s-a uitat doamna la rochia dumneavoastră? Nu mi-a plăcut.

— Gata, Olivia. Nu poți avea atâtea impresii negative doar după o singură întâlnire. Oamenii nu pot fi agreabili tot timpul, fie ei și nobili.

— Aici contează mult aparențele, domnișoară!

— Tu mereu spui asta, chicoti Joanne ca să mai reducă din tensiune. Probabil mătușa a zis că sunt obosită după ce m-a văzut aproape adormită. Ar trebui să-i mulțumesc pentru grijă.

— Of, domnișoară! Încep deja să-mi fac griji din cauza ta.

— Și pe asta mi-ai zis-o deja de trei ori doar azi, Olivia. Liniștește-te și încearcă să dormi!

Camerista tăcu și îi puse șalul pe umeri, lăsând-o să doarmă. După stingerea lumânării însă, Joanne nu putu adormi imediat. Considera că făcuse o greșală să vină în Londra. Spera că interpretase greșit mesajul din privirea mătușii ei. Cumva îi lăsase impresia că nu o plăcea deloc, mai ales prezența ei sub același acoperiș. Sigur nu putea fi așa, mai ales că abia se întâlniseră, își zise fata, alungând gândurile care n-o lăsau să se odihnească.

CAPITOLUL 2

Îi stătea în obicei domnișoarei Bright să se trezească devreme, chiar și după ce ațipise vreo două ore, însă acum o făcuse doar pentru a aștepta mai mult deșteptarea unchiului și mătușii sale. Servitorii se treziseră, auzindu-le pașii ușori pe holuri. Camerista o ajută să se aranjeze, regretând că tânăra nu avea o rochie mai sofisticată. Femeia se gândea că astfel mătușa i-ar fi acordat atenția și politețea cuvenită. Era mai afectată ea pentru sezonul Joannei decât aceasta. De când sosiseră în Londra, starea fetei se schimbaseră, părea mai posomorâtă și mult mai tăcută decât de obicei.

— Domnișoară Joanne, zâmbiți puțin, altfel gazdele noastre vor crede că sunteți bolnavă.

— Desigur, Olivia! Voi face tot ce-mi stă în puteri să fiu o prezență plăcută.

Lady Penrose o invită să ia micul dejun pe terasa din grădină.

— Oh, cât mă bucur că ai venit, rosti lady Penrose pe un ton ascuțit, făcându-i semn să ia loc la masă. Încerc de ani de zile să-l conving pe tatăl tău să te lase măcar la un sezon. Înțeleg prea bine că înainte de a împlini optsprezece ani ai suferit din cauza pierderii mamei, însă credeam că după sfârșirea perioadei de doliu, vei veni neîntârziat în Londra.

Ai fi avut mai multe șanse să-ți găsești un soț potrivit în urmă cu trei sau patru ani, dar să sperăm că nici acum nu e prea târziu. Cred că nici tu nu te aștepti la prea multe... Ah, dar am vești bune! Primul bal la care am primit invitație e la o veche cunoștință și se va ține în trei zile! Îți vine să crezi? Probabil ești foarte încântată, eu una știu că sunt, cu toate că particip la ele în fiecare an și... permite-mi, te rog, să fiu sinceră cu tine, rochia aceea e foarte demodată. O să te duc la croitoreasă ca să-ți facă niște veșminte potrivite, dar nu vor fi gata într-un timp așa scurt, totuși, poate are unele care să-ți vină...

Lady Penrose vorbea întruna, ceea ce o bucura pe Joanne, chiar dacă mătușa îi spusese de fapt că e o fată bătrână demodată, trecu imediat cu vederea remarca jignitoare, zâmbindu-i sincer și savurându-și brișoa cu unt. Nu prea apucase să vorbească, însă aflase mai multe ascultând. Unchiul plecase devreme cu treburi urgente la moșia din Somerset. Nu le putea însoți la bal. Joanne credea că era scuza lui obișnuită ca să nu-și bată capul cu balurile de sezon. Nu o deranja deloc. Mătușa se lăuda cum le ajutase pe aproape toate nepoatele ei să-și găsească o partidă bună, plus o grămadă de fiice ale prietenelor. Nimic nu o încânta mai mult decât să mai adauge niște nume din lumea bună ca fiind reușitele ei pentru fericirea la care ajunseseră. O surprindea că lady Penrose nu pune prea multe întrebări despre fratele ei. După ce aflase că era bine, uneori suportând dureri din cauza vremii, trecuse cu bruschete la subiectele care o interesau, anume moda și bârfele mondene. Știa totul despre gentlemanii în căutarea unei soții și nu se sfia deloc să adauge unele detalii care o făceau să roșească pe Joanne, cum ar fi despre amantele unora sau cum își dobândiseră

Mireasă de sacrificiu

câtiva averea, ce zvonuri circulau pe seama lor și tot așa.

— O, vai!, făcu lady Penrose cu un gest teatral, ce repede trece timpul când ai o companie așa plăcută ca a ta, Joanne. Să mergem pe Bond Street, după ce trecem pe la croitoreasa mea. Poate putem rezolva cu rochiile, dar bănuiesc că ai nevoie și de niște bonete, mănuși, evantaie și panglici. Știu niște magazine superbe. Acum avem șansa să ne facem și noi cunoștințe. Domnii se plimbă des în perioada aceasta pe acolo, sau în oricare alta dacă sunt în căutare de cadouri sofisticate.

Pleacă imediat după terminarea dejunului. Joanne privea locurile cu un interes deosebit. Magazinele nu o prea atrăgeau. Nu era o împătimită a modei. Considera că sunt lucruri mai folositoare de făcut decât alegerea unor rochii de sezon, pe care oricum nu credea că le va putea purta prea des. Orașul nu i se arăta așa strălucitor după cum auzise. Mătușa ei nu se uita deloc la prețuri. Cumpăraseră o pereche de mănuși la un preț mai scump, deși văzuse alta asemănătoare la un alt magazin din capătul străzii mai ieftină. La fel se întâmplase și cu un evantai și două pălării înflorate. Croitoreasa lui lady Penrose îi luă măsurătorile de mai multe ori, încruntându-se de fiecare dată. Ceva nu îi era pe plac, dar nu se plânse deloc, considerând-o probabil vreo provocare prin care să demonstreze că renumele ei venea pentru că era cea mai bună din împrejurimi. Mătușa nu se mai sătura să mângâie materialele și să aleagă culorile. După o vreme, tânăra nu le mai putu distinge. Toate i se păreau la fel. Din nefericire, croitoreasa spuse că nu avea o rochie potrivită pentru ea, deși Joanne văzuse cel puțin trei.

— Văd că v-au atras atenția alte rochii, observă croitoreasa. Nu vă sfătuiesc să le alegeți pe acestea,

domnișoară! Culorile nu vi se potrivesc deloc. V-ar face înfățișarea și formele cu totul nearmonioase. Trebuie să mai aveți puțină răbdare până le termin pe ale dumatile. Nu va dura mult. Le veți primi în două-trei săptămâni.

Lady Penrose se arată de-a dreptul dezamăgită că trebuia să aștepte, dar zâmbetul îi reveni pe buze imediat ce părăsi atelierul și se întâlni cu niște doamne, mamă și fiică. Le-o prezentă pe Joanne, iar acestea chicotiră și îi adresară câteva cuvinte politicoase, îndreptându-și apoi toată atenția către mătușa ei.

— Lady Penrose, îți vine să crezi că anul acesta își va face debutul și fiica mea? rosti zâmbitoare doamna Sweetpea. I-am comandat rochiile și alte articole vestimentare cu vreo două luni înainte, deși, drept vă spun, mă temeam că nu vor mai fi pe gustul tinerelor, însă mă bucur că încă suntem în tendință. Moda nu se poate schimba așa mult în doar jumătate de an sau mai puțin. Elena e tare sensibilă. Desigur, a avut mulți pețitori, dar nu a considerat pe niciunul demn de atenția ei. Și cum aş putea s-o învinovătesc? Până și poeții o laudă în versurile lor.

Joanne o văzu pe domnișoara Sweetpea zâbind neafectată, ascunzându-și chipul în spatele unui evantai. Probabil era obișnuită să i se laude frumusețea. Elena semăna cu mama ei, dar tinerețea îi oferea un aer inocent, plin de viață. Părul blond îi cădea în bucle dintr-un coc micuț, aranjat perfect. Nu avea niciun fir de păr rebel. Ochii ei verzi se îndreptară o clipă în direcția Joannei, apoi își feră privirea, reprimându-și un surâs. E frumoasă, se gândi domnișoara Bright, admirându-i silueta înaltă și subțirică și mișcările elegante.

— Probabil domnișoara Sweetpea a pus ochii pe

cineva anume? Întrebă lady Penrose drăgăstos. Îl cunosc cumva? Nu mă îndoiesc că e chipeș, asta e cert.

— Oh, nu vrea să îmi spună nici mie. E așa secretoasă! oftă teatral lady Sweetpea, ștergându-și o lacrimă inexistentă din colțul ochiului cu o batistuță de dantelă, etalându-și degetele pline de inele. Dar am o vagă bănuială și e ușor de ghicit pe cine am în minte. Oh, iertați-mă că nu am mai mult timp să stăm de vorbă, dar sper că ne vom vedea la balul contesei de Mountague.

— Desigur, am fost invitate!

După despărțirea de frumoasele doamne, lady Penrose o luă de braț pe Joanne, conducând-o alene spre casă. După expresia de pe chipul contesei, întrevederea cu doamna Sweetpea îi răpise o parte din buna dispoziție de dimineață.

— Draga mea, ce impresie ți-a lăsat domnișoara Sweetpea?

— Nu știu, în afară de faptul că e foarte frumoasă, nu știu nimic despre ea.

— Tatăl ei are o grămadă de datorii, așa că fiica lui încearcă să se căsătorească cu un bărbat foarte bogat. Se știe deja că a pus ochii pe unul sau doi conți. Aceștia i-au și cerut mâna, de aceea mă întreb de ce a refuzat. Părerea mea e că i-a atras atenția altcineva...

Pe Joanne nu o interesau cuceririle domnișoarei Sweetpea. Față de Elena, ea era scundă, puțin cam plinuță, părul ei negru nu stătea niciodată aranjat în bucle, așa că alegea un coc plictisitor. Nici tenul nu îl avea perfect, adesea trezindu-se cu câte un coș sau mai multe pe față. Dacă ar fi fost acasă la Norfolk, astfel de lucruri nu ar fi deranjat-o deloc, dar aici se simțea de-a dreptul urâtă. Încercă să-și alunge gândurile care-i afectau încrederea de sine, și așa scăzută.